

Kohti punaista tupaa ja hamppupeltoa

[caption id="attachment_1069" align="aligncenter" width="381"]

”Surullista että kukkien kasvatuksesta joutuu vankilaan”, harmittelee Mikko Pekkola kukkapurkkinsa äärellä.[/caption]

Kotimaisen päihderintaman turvallisuusuhkia on kolme: hamppu, hamppu ja hamppu. Maahamme on kehittynyt symbioottinen yhteistyötilanne: systeemi haisee, joten hamppu tuoksuu. Tarkkaa lukumäärää on vaikea sanoa, mutta Suomessa arvellaan olevan noin 10 000 - 20 000 aktiivista kannabiksen kotikasvattajaa. Mikko Pekkola on yksi heistä.

Juice riimittelee ääniaaltojen harjalla ja väistelee hämärän huoneen kukkasia. Reggae ei raikaa. Tapettien korvikkeena ei ole Bob Marleyn kuvia. Hampunlehtiä muistuttavia objekteja ei ole näkössä. Missään ei ole 420 lukuja. Ja tässä asunnossa pitäisi asua kannabiksenkasvattaja?

Eihän tuolla silmälasipäisellä nuorella miehellä ole edes rastoja ja sellaista pipoa, joka muistuttaa Jamaikan lipuksi maalattua pussikoalaa. Mitä ihmettä?

Ennakkoluulojen ja stereotyyppien mukaisesti ihmiset tuomitsevat muita tietämättömyytensä varjossa. Kannabista kasvattava opiskelija, joka vielä pitää suurta melua tekemisistään, nähdään helposti vihaisena ja pahanhajuisena hörhönä. Todellisuus on yleensä kaukana odotuksista ja arvauksista.

”Ihmisten pitäisi käsittää, että pössyttelijät joista mediassa puhutaan voivat olla ihan normaaleita naapureita”, sanoo itseään tylsäksi ja normaaliksi luonnehtiva Mikko Pekkola, 30. Näkemyksensä hyvin perusteleva ja sulavasti argumentoiva nuorukainen on kaukana siitä perinteisestä huumeidenkäyttäjän irvikuvasta.

Näkymätön muuttuu näkyväksi

Viihdekäyttökokeilut innostivat pitkä-aikaista kasvienystävää kokeilemaan hampun kasvatusta. Innostus meinasi jäädä lyhytikäiseksi, kun poliisi istutti kalsarijalkaisen artesaaniopiskelijan eräänä aamuna rappukäytävään kollegan suorittaessa kotietsintää. Asunnosta löytyneet hampukasvit johtivat kiinniottoon ja maijaan kuljettamiseen raudoissa – naapurien tuimien katseiden alla tietenkin.

”Kannattaa lopettaa, koska enää ei ole yksityisyyttä asian suhteen”, kuului virkavallan neuvo pojanklopille. Mitä vielä. ”Antaa palaa, tehdään asiasta julkinen”, hän tuumasi ja perusti blogin uutta kasvatusprojektiään varten. Lukijoiden avustuksella uuden taimen nimeksi ristittiin Paatero. Nyt se kasvaa innokkaasti odottaen päätymistään huumaisainekäyttöön – tai poliisien takavarikoimaksi.

Vihreä tee höyryää, kun tupakka sauhutellen varisuttaa tuhkaansa kohti tuhkakuppia. Ikaalisissa asuva, tummiin pukeutunut ja hihansa käärinyt Pekkola iloitsee kirjoitustensa näkyvyyttä: ”Olen yllättynyt kuinka paljon käyntejä blogi on saanut niin lyhyessä ajassa. Koen saaneeni aikaiseksi jo paljon keskustelua ennen sitä, mutta vielä enemmän sen perustamisen jälkeen. Jokainen keskustelu on vain lisää vettä myllyyn”.

Kommentit ovat yllättäneet positiivisesti laadullaan, vaikka tietenkin satunnaisia huutelijoita löytyy. Eräs kommentoija on nostanut pinnalle Pekkolan mahdollisen sopeutumattomuuden yhteiskuntaamme. ”Toisten mielestä pitäisi olla laitonta pyrkiä muuttamaan lakia. Se huvittaa minua aina uudestaan ja uudestaan”, toteaa Pekkola hymähtäen. ”Jonkun on joskus avattava suunsa, muuten mikään ei ikinä muutu. Kautta aikojen lait ovat muuttuneet kansalaisten painostuksesta aina homoudesta etnisiin oikeuksiin. Kuka olisi 1950-luvulla uskonut, että Yhdysvalloissa voisi vielä joskus olla tummaihoisen presidentti?”

[caption id="attachment_1070" align="aligncenter" width="560"]

Rakkaaseen harrastukseensa viherpeukalo suhtautuu sopivan vinolla huumorilla. [/caption]

Virtahepoja olohuoneessa

1960-luvulla ensimmäisen huumausaineaallon mukana Suomeen rantautunut kannabiksen käyttö oli silloiselle nuorisolle vahva protestin väline, vaan ei enää. Nykyään pössyttelyyn ei liity juurikaan minkäänlaista vastahuutoa yhteiskunnalle.

Kannabis on hiljaa ja nätisti hiipinyt suomalaisiin koteihin lattialautoja narisuttamatta ja löytänyt oman paikkansa milloin vaatekaapeista, milloin ikkunalaudoilta. Monia ihmetyttää suuresti se hämäryys, että miten se onkaan onnistunut juurtumaan niin hyvin kylmään ja pimeään pohjolaan. Vaan yksi asia versoo esille kirkkaana ja päivänselvänä: helposti sitä viherkasvia ei saada kitkettyä pois näiltä leveysasteilta.

”Se on kuin virtahepo olohuoneessa: kaikki haistavat sen olemassaolon, mutta siitä ei vaan saa puhua”, Pekkola määrittelee. Tabu kuuluisi särkeä: asioista pitäisi voida puhua. Pekkolan mielestä keskustelu junnaa paikoillaan: ”kannabiksessa ei pitäisi olla mitään ihmeellistä, sillä se on täysin arkipäiväistä.”

Kesäisin ilman paitaa, yläselän hampunlehtitatuointi selvästi näkyvillä liikkuva Pekkola kertoo ottavansa osaa mahdollisimman avoimesti erilaisiin korviin kantautuviin keskusteluihin. Hän rohkaisee kaikkia aktiivisuuteen: ”Jokainen ihminen voi lähteä mukaan keskustelemalla”.

Talutusnuorassa media

Viime aikoina ilmassa on ollut vuosi vuodelta havaittavissa häivähdys muutoksen tuulesta: ”Mediassa puhutaan jatkuvasti avoimemmin huumeista, ja asenteet kannabista kohtaan ovat löyhentyneet huomattavasti”.

Vaikka ilmapiiri on muuttunut ja koko ajan ollaana menossa kohti avoimempaa keskustelua, on silti paljon parannettavan varaa. ”Valtaosa valtamediasta on jonkinlaisessa talutusnuorassa. Jos näin ei ole, pyydän vasta-argumentteja ja todisteita”, ruotii Pekkola. ”Toimittajien pitäisi hallita journalistinen etiikka, mutta valitettavasti sensuuri karsii objektiivista totuutta. Mediassa vain hehkutetaan seksikkäillä sanoilla huumeita vastaan.”

Irstas totuus taitaa olla, että tässä maassa parhaiten päihteistä tietävät joko tutkijat tai käyttäjät – ja kummatkin pääsevät ääneen yhtä harvoin. Tutkijoiden tilastollisiin faktoihin pohjautuvia näkemyksiä ei juurikaan osata arvostaa toimittajien riveissä. Suomalainen media on pitkään määritellyt huumausaineiden asiantuntijoiksi viranomaiset ja erinäiset järjestöt. Pekkola muistuttaa, että Irti huumeista ry:llä ja poliisilla on ihan omat intressit työhönsä, ja ne vaikuttavat heidän julkisuuden lausuntoihin.

[caption id="attachment_1071" align="aligncenter" width="381"]

Paateroksi ristitty pieni, vihreä ja viaton cannabis sativa on vain yksi kasvi muiden joukossa.[/caption]

Pelkoa ja huumeministereitä

Maailman meno on monimutkaista ja vaikeaselkoista. Kun cannabis halutaan dekriminialisoida, validi argumentti ei ole se, että laillistaminen on toiminut Hollannissakin. Se on kuulemma ihan eri maa, ja siellä pätee ihan eri käytännöt. Vaan kun halutaan laimentaa olutta, on täysin validi argumentti, että kyllä se toimii meillä, kun se on toiminut Ruotsissakin. Sanotaan, että ei se Ruotsi nyt mitenkään erilainen ole.

Ongelma on maailmanlaajuinen: ”Pyhä huumesota on täysi fiasko”, täräyttää Pekkola. ”Se on tunnustettu moneen kertaan – miksi sitä silti jatketaan?”. Hänen mielestään haittoja voi vain

pahentaa rangaistuspolitiikalla: ”Opimmeko me mitään alkoholin kieltolaista?”. Hän huomauttaa, että jos kaikki tapahtuisi piilossa, myös ongelmat jäivät piiloon eivätkä ole korjattavissa. ”Kieltolaki luo tilanteen, jossa ei ole kontrollia alaikäisten suhteen”, Pekkola kertoo. ”Kontrollidulla jakelulla ehkäistäisiin, tai ainakin huomattavasti vähennettäisiin, heidän sekaantuminen aineeseen. Kuten esimerkiksi Alkon monopoli alkoholin osalta”. Tunnetusti suurinta osaa nuorista viehättää myös kielletyn hedelmän maku: ”Ilman sitä glamour häviää”, hän perustelee.

”Pitäisikö kaikkia kannabiksen käyttäjiä pitää rikollisia, ja rajoittaa heidän työ- ja opiskelupaikkojen saantia? Hei, mitä me oikein halutaan?”, Pekkola ihmettelee ja muistuttaa, että käyttäjiä löytyy kaikista yhteiskuntaluokista. ”Mitä paremmassa asemassa, sitä paremmin pitää turpansa kiinni”, hän sanoo ja perustelee, että leimautumisen pelko on todellinen. ”Poliitikot eivät uskalla puhua aiheesta, koska se mielletään poliittiseksi itsemurhaksi. Osmo Soininvaara leimautui huumeministeriksi ja Rosa Meriläisestä tuli median ahdistelema”. Ei ihme että poliitikot pelkäävät.

Arkadianmäelle Pekkola ei ole heti juoksemassa aloittelemaan omaa kansanedustajan uraansa: ”Harkitsen jos se tulee ajankohtaiseksi esimerkiksi pyyntöjen myötä”. Hän myöntää, ettei hänellä ole mitään varsinaisia himoja ja suurempia intressejä sekaantua politiikkaan: ”Suutari pysyköön lestissään.”

Pilvi on pop

Populaarikulttuurista varisee hampunlehtiä jo ilman pahempia ravistuksia. Sen löytää niin tv-sarjoista, elokuvista, musiikista kuin myös dokumenteista. Negatiivisessa sävyssä? Ei, ei sinnepäinkään. Suomessa pilven reunalla istuu jo monta. Julkisuuteen on nousmassa elämäntarinoita toinen toisensa jälkeen: on kuituhampun kasvattajaa, lääkekannabista käyttävää ms-potilasta, vaikka mitä. ”Ihminen on laumaeläin, kiva että en ole yksin”, Pekkola toteaa kanssakumppaneistaan. ”Täysin yksin olisi hyvin vaikea jatkaa tätä toimintaa, jossei jopa mahdotonta.”

Tulevaisuuden suhteen hän paljastaa menevänsä päivä kerrallaan ja elävänsä vaikka vain piruuttaan. Tällä hetkellä kuntoutustuella elävä Pekkola kokee pilven auttavan häntä lääkärin määräämiä lääkkeitä paremmin, ja sillä on tiettyjä lääkkeitä lievemmit sivuvaikutukset. ”Pystyn vähentämään synteettisten, haitallisempien, yhdisteiden käyttöä”, hän perustelee. Pekkola näkee, että lääketeollisuudella on vahvasti näppinsä pelissä pilven laillisen statuksen osalta, sillä kasvia ei voi patentoida: ”Rahapussi ei kasva ilman patenttia”.

Erään tutkimuksen mukaan valtaosa kotimaisista pilven kasvattajista nautti aktiviteetistä, koska oli mukavaa kasvattaa jotain. Erilaisia kasveja koko aikuisikänsä kasvattanut Pekkola yhtyy näkemykseen: ”Puutarhanhoito on terapeutista; se hoitaa mieltä ja ruumista. Se on kivaa ja tervehenkistä”. Viherpeukalon kasvatusharrastukset laajenisivat isommiksikin plantaaseiksi, jos se vain byrokrania antaisi periksi: ”Herranjestas, jos se vain tulisi lailliseksi!”, hän tiuskaisee.

”Yksi suurimmista haaveistani on oma punainen tupa ja hamppupelto – ja viljelyyn yhtä hyvät tuet kuin Nallella!”.

Pekkola on muuten sijoittanut vehreän taimensa pieneen purkkiin. Somasti kantokahvalla varustettu vanha jogurttipurkki vaihtaa huolettoman helposti kasvuympäristöään sinivuokkojen seuraan ilman suurempia säätöjä. Ihailtavaa itseironiaa ja pilkettä silmäkulmassa. ”Eihän tätä erkkikään jaksaisi jos olisi niin ryppyotsaista”, hän perustelee. ”Lupaan kyllä, että lisää hauskaa on luvassa ja sehän selviää vain seuraamalla blogia.”

Suomen virallisen kotikasvattajan blogi löytyy osoitteesta: <http://www.suviko.blogspot.fi/>